

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Jdu i zde svou cestou s Bohem.
Ano, Bůh je zde blíže než kdekoliv jinde,
protože ho také více potřebujeme.“

P. Richard Henkes SAC
(dopis z koncentračního tábora v Dachau)

2

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

10. ROČNÍK

2015

Drazí čtenáři,

druhé číslo „Apoštola“, které právě odevzdáváme do Vašich rukou, věnujeme křesťanské vizi člověka a světa. Žijeme ve velmi rychle se měnící době, která neustále přináší nové pohledy na svět a na člověka. Ne všechny tyto teorie jsou správné, a přesto jsou často velice atraktivní a na první pohled dobré. O to víc je v proměnách světa potřeba vědět, kdo jsme, a pečovat o naši křesťanskou identitu.

V soukromých zápiscích Dostojevského z roku 1880 můžeme najít následující slova: „Tvrdíte, že se Kristus spletl a že je to dokázáno! Hle, já mám v sobě palčivé přesvědčení, které mi říká, abych spíš zůstal v této chybě s Kristem, než s vámi.“ Jeho slova krásně vystihují jednoduchou pravdu: základem naší křesťanské identity je Kristus sám. V Kristu máme hledat sami sebe, cíl a smysl našeho života a odpověď na otázku, kdo jsme. Kéž Vás četba „Apoštola“ přivede blíž ke Kristu.

P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowiec, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowiec SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Mons. Josef Kajnek 3

P. Jaroslav Brož:

„Jdi a stejně jednej i ty“ 4

P. Miloslav Fiala:

Žijme s Bohem a pro Boha! 6

Terapie na kolenou (2. část) 9

Rozhovor:

s Mons. Henrykem Ciereszko 12

„Člověk doby digitální“ – ukázka z knihy

Manfred Spitzer: Digitální demence ... 18

„Jubileum milosrdenství“

program, logo a webové stránky 20

Korunka 21

Misericordiae Vultus / Bula – část 1. ... 22

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 27

Svátek Božího milosrdenství 2015 28

Budete mými svědky: „Mučedník lásky“

P. Richard Henkes 30

Obrázky BM / Kniha milosrdenství. 33

Literatura / informace 34

J. E. MONS. JOSEF KAJNEK

POMOCNÝ BISKUP A GENERÁLNÍ VIKÁŘ

KRÁLOVÉHRADSKÉ DIECÉZE,

TITULÁRNÍ BISKUP Z AQUAE IN DACIA

MARIINA NOVOST ŽIVOTA

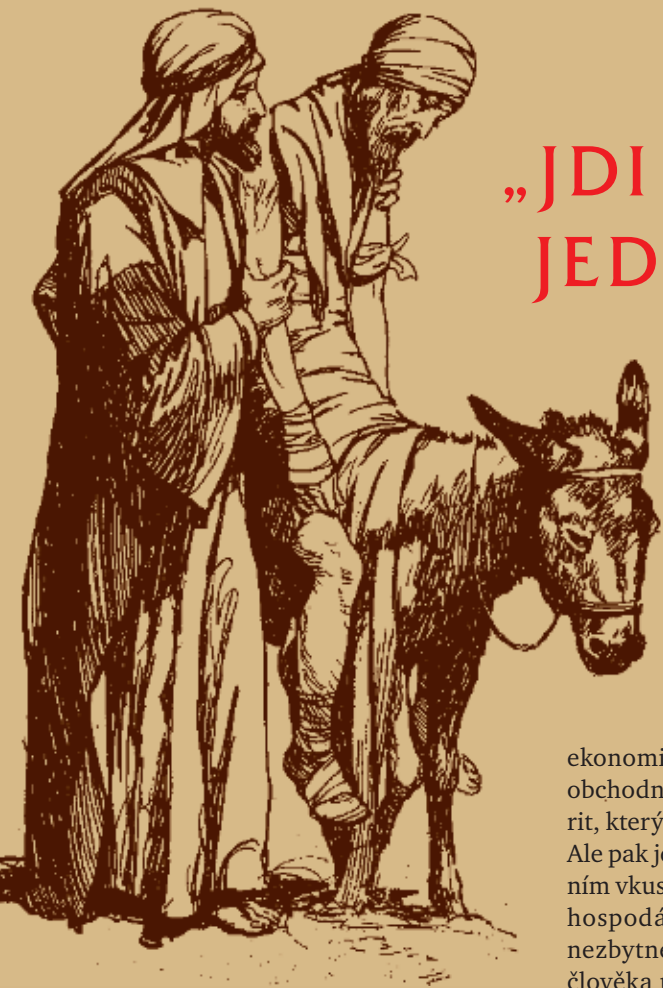
Svým významem dosahují události světa kosmických rozměrů. Všechno je v pohybu. Člověk se v tomto labyrintu ztrácí a ptá se, jaký to má všechno smysl. Proč mají současné dějiny tak dramatický spád? Nejsme schopni tyto projevy moderního věku monitorovat. Nestačíme jeho vývoji ani myšlením, natož vyzrálostí mravního charakteru či radostí. Víme jen, že tento dramatický pohyb v lidstvu se nedá zastavit a že nejsme schopni se v něm správně orientovat. Nečekali jsme, že nás svět naší postmoderny tak nemile překvapí a že si s ním nebudeme vědět rady.

Nový svět potřebuje nového člověka. Jaké vlastnosti by měl mít? Co udělat, aby rozvoj lidstva odpovídal našim nadějím, které jsme do něho vkládali?

Písmo svaté představuje Pannu Marii bez velkých okázalostí. Nemluví o ní v superlativech. Zdá se, jako by slova o této nazaretské dívce byla zahalena až příliš všedností života, skromností a nenápadností. „Jsem služebnice Páně...“ (Lk 1,38) „Maria to všechno zachovávala v srdci a rozvažovala o tom...“ (Lk 1,29, 2,19, 2,51) „Všichni jednomyslně setrvali v modlitbě s Ježíšovou matkou...“ (Sk 1,14)

Duch služebnosti, kontemplace, společenství církve. To je ideál i program Mariina života. To je také její poselství světu všech staletí. V tomto Mariině ideálu září novost života v plné síle a kráse. A zdá se, že tato novost Mariina života bude stále aktuální a nikdy nezevšední. To je i vzor pro novou evangelizaci ve světě, který den ze dne zrychluje tempo svých vědeckých výkonů, filozofických vizí a ekonomických projektů. Duch služby, kontemplace a duch společenství církve je to, čím člověk lidsky i duchovně zraje, a pak je schopen nejen mravně dohonit svět v jeho zběsilem vývoji, ale může tomuto novému fenoménu dějin udávat i tón, být jeho vůdčí osobností.

Maria takovou osobností byla. Její příklad je živý a působí dodnes. Přehlédnout ho by znamenalo, že jsme se stali obětí vlastní nezralosti a vydali se všanc modernímu uspěchanému trendu světa. Myslíme si, že by toto byla dobrá cesta ke šťastné a pokojné budoucnosti?

„JDI A STEJNĚ JEDNEJ I TY!“

ekonomiku, dobře zajištěné dlouhodobé obchodní smlouvy a mnoho dalších priorit, kterým mohou rozumět jen odborníci. Ale pak je tu něco, co nezáleží ani na osobním vkusu, ani na okamžité politické nebo hospodářské situaci. Něco, co je stále nezbytné stejně naléhavě jako voda pro člověka umírajícího žízní. Už od prvního pádu člověka do hříchu může svět existovat jen proto, že se mu den za dnem dostává Božího milosrdenství. Bůh je pohnut slabostí a křehkostí člověka, aby vyjevoval to, co je zcela vlastní jeho srdci. Boží milosrdenství.

Je spočítáno, že ve starobylém řeckém překladu Starého zákona, vzniklém ještě před příchodem Krista v egyptské Alexandrii, kterému se říká Septuaginta, slovo „milosrdenství“ 370krát vyjadřuje, jak

jedná Bůh, a jenom dvakrát je jeho nositelem člověk. V knize Přísloví se praví, že „muž milosrdný činí dobře i sám sobě“ (11,17) a „mnoho lidí rozhláší své milosrdenství“ (20,6). To je ale výjimka. Zato Hospodin po té, co se zjevil na Sinaji jako „Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení“ (Ex 34,6–7), zůstává takovým v každé generaci a v každé době.

Ježíš ale ve svých blahoslavenstvích ohlašuje velikou změnu. Zatímco Izraelité ve Starém zákoně byli žádáni, aby byli svatí, „neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý“ (Lv 19,2), v evangeliu – v Lukášově verzi – zní Ježíšova výzva takto: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36). To znamená, že ten starozákonní nepoměr mezi milosrdenstvím Božím a milosrdenstvím člověka se má vyrovnat!

V tomto světle je třeba chápat Ježíšovo zaslíbení: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7). Od koho se člověku dostane milosrdenství? Znalci Bible podotýkají, že za takovým opisným vyjádřením se často skrývá Bůh. Tedy „dojdou milosrdenství“ od Boha. Toto páté blahoslavenství je jediné, ve kterém se požaduje, aby člověk jednal úplně stejně jako Bůh.

Ba dokonce se zdá, že první na tahu je člověk. Je tomu skutečně tak? To snad není možné. Milosrdenství je přece projev citlivého, soucitného, milujícího srdce. A o lásce vždycky platilo a bude platit, že „Bůh si zamiloval nás“ jako první (1 Jan 4,10). Jak tedy rozumět onomu blahoslavenství?

Je třeba opět pohlédnout na Ježíše. Papež František otevírá svou bulu, jíž vyhláší jubileum Božího milosrdenství, slovy: „Ježíš Kristus je tváří Otcova milosr-

denství.“ V něm, „milosrdném veleknězi“ (Žid 2,17), se vylévá Boží soucitná láska na tento svět. Ale on současně plně miluje jako člověk, lidským způsobem. Pohledme, jak je šťastný, když má kolem sebe u stolu vyvrhele společnosti, celníky, nevěstky a hříšníky. Nebo jak prost náboženské úzkoprostosti přeje učedníkům sobotní oběd z čerstvě nadrolených klasů. Pro všechny takové případy má vždy připravenou jedinou odpověď: „Jděte a učte se, co to je: ‘Milosrdenství chci, a ne obět’“ (Mt 9,13) – „Kdybyste věděli, co znamená ‘milosrdenství chci, a ne obět’, neodsuzovali byste nevinné“ (Mt 12,7).

Jak rád Ježíš vykládal podobenství o milosrdném Samaritánovi. Šlo mu přímo ze srdce. Mluví v něm o sobě. On je ten, kterému neujde žádná lidská bolest, když prochází tímto světem. Na závěrečnou otázku, kdo že se projevil jako bližní, mu zvědavý učitel Zákona správně odpoví: „Ten, který mu učinil milosrdenství“ (Lk 10,37) – tak to doslova stojí v řeckém textu. Milosrdenství se činí. Není pouhým sentimentem, ale činorodou láskou. Matka Tereza z Kalkaty se jednou vyjádřila na adresu svého Ženicha: „Můj Ježíš dokáže být někdy hodně náročný.“ K pravému milosrdenství totiž patří povinnost odpustit každému, kdo se jakkoli provinil proti mně. Víme přece, že podobně jako páté blahoslavenství je formulována i jedna prosba v Ježíšově modlitbě: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12). Je to dokonce jediná prosba, kterou Ježíš vzápětí komentuje (Mt 6,14–15), aby si byl jistý, že ji nepřeslechne.

Chceme-li si uchovat poselství pátého blahoslavenství v jedné větě, řekme si: Při pohledu na vlastní slabost, křehkost a hříšnost se dejme do činorodé milosrdné služby našim bližním.

P. MILOSLAV FIALA OPraem. ■

ŽIJME S BOHEM A PRO BOHA!

PROČ BŮH STVOŘIL ČLOVĚKA?
 PODĚKUJME BOHU, ŽE DOKONČIL DÍLO,
 PO NĚMŽ SI MOHL ODPOČINOUT.
 STVOŘIL NEBESA, ALE NIKDE JSEM NEČETL,
 ŽE BY PAK ODPOČÍVAL. STVOŘIL SLUNCE,
 MĚSÍC A HVĚZDY, ALE NEČETL JSEM,
 ŽE BY PAK SPOČINUL. ČTU VŠAK, ŽE STVOŘIL
 ČLOVĚKA A ODPOČINUL SI. MĚL TOTIŽ KONEČNĚ
 NĚKOHU, KOMU BY MOHL ODPUSTIT HŘÍCHY.

SV. AMBROŽ

Milosrdný Otec hledí s láskou na všechno, co vyšlo z jeho rukou, neboť viděl, že je to dobré. Ale člověk se mu chtěl nějak vyrovnat a začal si počínat, jako by sám byl pánem tvorstva. Věci došly už tak daleko, že se současný svět začal podobat pantheonu, velkému „chrámu“, v němž jsou přítomna všechna „božstva“. Vedle sebe stojí různé a často protikladné „hodnoty“, které nerozeznávají dobro a zlo, pravdu a lež a do myšlení lidí vnášejí nesourodý zmatek. Společnost je kulturně a názorově rozrůzněná a bez přesných orientačních bodů. Lidé rádi zapomínají, že Bůh stvořil člověka nejen ke svému obrazu, ale i proto, aby lidé Boha za jeho dílo chválili, ctili a sloužili všemu, co je dobré, a odpovídá proto Boží představě. Situaci výstižně ilustruje G. K. Chesterton, když popisuje velký rozruch v jednom městě kvůli pouliční svítilně: někteří ji chtěli strhnout, jiní byli pro její zachování. A tak se začali hádat, a protože zvítězili její odpůrci, nastala tma. Jenže o čem mohli občané debatovat na světle, musí se nyní dohadovat v temnotě.

Vezměme tuto příhodu za základ naší úvahy. Například bez světla slunce není možná v podstatě žádná forma života, počínaje lidmi až po svět rostlin. To, co platí v přírodě, lze považovat za symbol; vždyť celou řadu věcí poznáváme světlem rozumu, a totéž platí pro vědu a tvorbu všeho druhu. Ale i tak zůstává v nás i kolem nás mnoho temného, když se snažíme o poznání vlastních úkolů a cílů. Jistotu oporu potřebujeme zvláště v oblasti správného rozhodování, abychom věděli, co je dobré, a dokázali odporovat zlu. Pokud jde o životní pocity, jako je radost, vnitřní uvolněnost, důvěra, naděje a s ní spojená odvaha k životu, ani zde se neobejdeme bez správného a jasného vidění. Naslouchejme proto našemu Pánu, který o sobě prohlásil: *Já jsem světlo světa. Kdo mě*

následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života. Když si tento výrok rozebereme, vidíme, že se skládá ze tří prvků: Ježíš o sobě říká *Já jsem*; představuje tedy sebe jako absolutní bytí, jedinečné a božské. Poté zve každého z nás slovy *Kdo mě následuje.* A závěr obsahuje příslib, že od něho dostaneme *světlo života.* Pán nás chce obdarovat světlem znamenajícím plnost, kterou svět dát nemůže. Tím v nás probouzí schopnost nově myslet a poznávat pravdu, která jediná vede k plnosti života ve smyslu jeho dalšího výroku: *Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.*

Přijmeme-li Kristovo světlo, naše osobní situace se postupně mění. Vrstáme tak do hlubšího vztahu k Bohu, jde tedy o dynamický proces, který nám umožňuje nově chápat svou situaci a celkový smysl života a našeho křesťanského povolání. Svě osobní prožitky přijímáme jako Boží výzvy, které od nás vyžadují odpovídající reakci. Poznáváme, že při setkání s druhými nám chce Bůh něco sdělit nebo naznačit, utrpení nám připomíná nejen golgotský kříž, ale i následné vzkříšení. V neúspěchu můžeme vidět jak varování, tak zkoušku naší pevnosti a vytrvalosti apod. V tom všem jde o postavení denních událostí pod světlo, které nám dává víru, abychom se zbavili temnot a nejistot. Naše snaha o soustavné plnění Boží vůle nesmí nikdy přestat, jak svědčí sestra Faustyna ve svém Deníčku: *Přes hluboký pokoj, kterému se má duše těší, neustále bojuji, a nejednou vedu urputný boj o to, abych šla věrně cestou, kterou chce Pán Ježíš. A mojí cestou je věrnost Boží vůli ve všem a vždycky. Chci být poddajným nástrojem v rukou Boha, k vykonání díla jeho neproniknutelného milosrdenství.*

Bůh volá každého z nás k vzájemné spolupráci a přitom respektuje naši jedinečnost a svobodu. Do života nás vybavil tak, aby-

chom na jeho pozvání mohli odpovědět kladně, přes své chyby a nedostatky. Říkejme si s prorokem Jeremiášem: *Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl.* Vždyť poznaná a skutečná Boží vůle nám daruje život v plnosti a jejím přijetím se stáváme sami sebou, nacházíme svou pravou totožnost a stáváme se Božími spolupracovníky na jeho díle. Svou užitečnost neměříme světským metrem výkonu, ale vlastní pokornou snahou být na svém místě hlasem, v němž je cítit spoluodpovědnost za naše bližní. Skutečnost, že Bůh stále volá člověka, aby se mu přiblížil a byl jím dokonce přijat, zazněla v Ježíšově kázání v synagóze jeho domovského města Nazareta, když přečetl verš z Izaiáše: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.* Nakonec zdůraznil, že prorokovo slovo se naplnilo právě dnes. Nevztahovalo se ovšem jen na tehdejší dobu a na úzký okruh Nazaretských, ale týká se i nás, neboť těmi chudými, zajatými a slepými jsme i my.

Jsme chudí pro své slabosti, jako zajatci jsme závislí na mnoha věcech a vztazích, a slepí, když nepoznáváme celou pravdu o sobě a o svém vlastním povolání. Ale při osobním, otevřeném a upřímném setkání s Kristem se stáváme vidoucími, vnitřně bohatými, a tím plně svobodnými. Pomáhá nám Pánova výzva *Zajeď na hlubinu*, která platila nejen Šimonovi a jeho společníkům, ale je určena každému z nás. Úsilí o hlubší chápání evangelní výzvy v nás posiluje možnost užšího přátelství s božským Dárce nové síly a naděje. Jsme pak schopni zaujmout zvláště v důležitých otázkách rozhodný postoj vycházející z víry. Apoštol Pavel ujišťuje své Římány, že jim nic na

světě nemůže vzít úžasnou pravdu, že milosrdný Bůh má každého rád dokonalou láskou, která nezná hranic: *Neboť v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.* Bůh k nám stále přistupuje na zdánlivě nejistou loďku našeho života, aby s námi bratrsky sdílel námahu dne i horka.

Kardinál Ratzinger napsal: *Jistě, Pán potřebuje naši píli a naši oddanost. Ale my potřebujeme jeho přítomnost. Neboť účinky naší práce nejsou jenom v tom, co děláme, ale neméně i v tom, jací jsme, jestliže se stáváme zralými, svobodnými a pravdivými tím, že zapouštíme kořeny svého bytí do plodné tichosti Boží.* Žijeme v reálném světě, který není zdaleka ideální, ale v němž máme plnit své poslání hlasatelů opravdové víry, jedinečné naděje a bratrské lásky. Jsme Božími vyslanci a jako takoví se neztotožňujeme ve všem se svým okolím, ale snažíme se být jiní, i když jsme s nimi jinak solidární. Neboť opravdová spolupráce a vzájemná pomoc znamená provázet svět, a nemá-li to být pouhé bloudění v jeho labyrintu, musí se řídit ukazatelem směru, kterým je jedině Kristův kříž a jeho poselství. Nedieme se, že opravdové dokonalosti ve smyslu Ježíšova učení dosahuje poměrně malý zlomek lidstva: většina nedokáže věnovat svůj čas a energii věcem skutečně hodnotným a pravdivým na úkor věcí relativně bezcenných. Proto nám církev radí vejít do svého nitra a s pomocí Boží milosti se oprostít od všeho nepodstatného. Nebudme otroky každodenního shonu, který vidíme všude kolem. Lidé snadno a rádi zapomínají, že nemají být pouhými stroji na vydělávání a utrácení peněz, ale že jsou i duchovními bytostmi. Dárce všech dobrých darů je stále s námi, aby nám připomínal: *Proste, a bude vám dáno. Hledejte, a naleznete.* Tak nalezneme nejen laskavého, milosrdného Boha, ale i sami sebe. ■

TERAPIE NA KOLENOU

2. ČÁST

KDO JE ZODPOVĚDNÝ?

I když asi všichni shodně odsoudili násilí a zabíjení, ne všichni v těchto dnech „byli Charlie“. Nechyběly také hlasy, které připomínaly důležité skutečnosti, které mohly zapříčinit, co se stalo.

Např. na stránkách Radiovaticana.cz bylo k tomu možné najít následující připomínku: „*Satirický týdeník „Charlie Hebdo“ byl dlouhodobě znám svými novinářskými provokacemi, které opakovaně vyvolávaly vlny protestů. A to nejenom z muslimské strany. Svátý stolec reagoval na karikatury proroka Mohammeda, zveřejněné v září 2012, prohlášením svého tiskového mluvčího. „Hluboká úcta k víře, posvátným textům, významným postavám a symbolům různých náboženství je zásadním předpokladem pokojného soužití mezi národy,“ prohlásil tehdy O. Federico Lombardi a dodal: „Satirický týdeník neospravedlnitelně a necitlivě provokuje a uráží muslimské věřící.“ Deník Svátého stolce L'Osservatore Romano v této souvislosti psal o „přilévání oleje do ohně“ (Benzina sul fuoco, 19. 9. 2012). Redakce satirického týdeníku nicméně nezměnila svůj kurs, ale vzala si naopak na mušku tentokrát katolickou církev. V závěru roku 2012 časo-*

pis podpořil prezidenta Hollanda v jeho kampani za legalizaci takzvaného manželství pro všechny, která postavila soužití osob téhož pohlaví na stejnou rovinu s manželstvím, zaručila jim právo adoptovat děti a vymazala z úředních formulářů pojmy matka a otec. Proti návrhu zákona vystoupil předseda Francouzské biskupské konference kard. André Vingt-Trois. Právě jméno pařížského arcibiskupa využívá silně blasfemická karikatura Nejsvětější Trojice s titulkem: Vingt-Trois má tři tatínky (s narážkou na číslky obsažené v kardinálově příjmení).“

Vyvstává otázka: „Kdo je tedy za toto všechno zodpovědný?“ Tato otázka se přitom netýká jenom jednání redakce „Charlie Hebdo“ v době před atentáty v Paříži, ale také po těchto atentátech. Ví se asi totiž dost o tom, co se odehrálo v Paříži, a že se uskutečnil pochod pod vedením politiků a státníků mnoha zemí, kteří odsoudili teroristické útoky, málokdo ale možná ví, že rozhodnutí redakce „Charlie Hebdo“ po atentátech znovu vytisknout karikatury proroka Mohameda vyvolaly ve světě konkrétní, a bohužel také tragickou ozvěnu. Pro příklad uvádím dvě zprávy ze stránek české sekce Radiovaticana.cz, zveřejněné 19. 1. 2015:

V hlavním městě Čečenské republiky 19. 1. 2015 manifestovalo 800 tisíc lidí proti karikaturám Mohameda zveřejněným francouzským časopisem. Manifestace byla svolána pod mottem „Láska k prorokovi Mohamedovi“ čečenským vůdcem Ramzanem Kadyrovem.

V africkém Nigeru došlo minulý víkend k demonstracím muslimů protestujících proti karikaturám Mohameda ve francouzském časopise „Charlie Hebdo“. Tiskové sdělení

tamější vlády potvrzuje, že během nepokojů bylo v různých městech země podpáleno celkem 45 kostelů a bylo zabito 10 lidí. Protesty, které začaly minulý pátek, se totiž záhy obrátily proti křesťanům.

Tato fakta vyvolala další diskuzi a otázky, kdo je zodpovědný nejen za to, co se stalo v Paříži (tady nesmíme zapomenout také na ty, kteří v Paříži zemřeli a nebyli spojeni s redakcí časopisu), ale také za to, co se stalo třeba v Nigeru.

PROBLÉM SE SVOBODOU SLOVA

Dotýkáme se tady problému svobody slova a s ní související (bohužel často přehlížené) zodpovědnosti za toto slovo. Podle křesťanské vize světa a člověka není svoboda slova absolutní hodnotou, ale zůstává ve službě takových hodnot, které v něčem prospívají společnosti, jako je např. pravda, dobro, krása. Pokud se totiž „zapřáhne“ slovo do služeb nihilismu a „vyzbíjí“ je absolutní svobodou, stává se často jakýmsi „demoličním taranem“ společenského řádu a vzájemného soužití. Ničí, a nic netvoří, kromě demoralizující prázdnoty. V kontextu událostí ve Francii bychom se mohli třeba zeptat (a asi také měli zeptat), v čem společnosti prospěl časopis „Charlie Hebdo“, který byl nosičem takto pojaté svobody slova.

Problém ale sahá ještě výš. My křesťané totiž věříme, že všechny hodnoty mají svůj pramen v Bohu. Bůh je první, základní a největší hodnota. Věříme, že před Bohem se budeme zodpovídat. Tímto naše zodpovědnost není abstraktní, ale má svůj konkrétní předmět a osobu. Jak je to ale v případě nihilisty? Kdo nebo co je základem jeho hodnot a před kým se bude zodpovídat on? Má nihilista vůbec někoho, koho považuje za bližního? Soucítí s veřejným dobrem společnosti? Dovolí mu jeho názory být součástí jedné rodiny?

DVĚ VĚŽE BABEL

Jsme svědky střetu dvou cest, který se v redakci „Charlie Hebdo“ projevil, ale tam ani nezačal, ani neskončil. Po jedné cestě se kráčí s kalašnikovem ve jménu Boha, na druhé cestě se zbožšťují svoboda a práva člověka. Cesta islámských fundamentalistů má za cíl podřítit člověka náboženskému systému, cesta evropských nihilistů chce vše podřítit člověku. Způsoby stavby a „architektura“ těchto současných „věží Babel“ se liší, ale materiál, ze kterého se staví, je u obou stejný a je jím lidská pýcha. Je mnoho těch, kteří chtějí člověka podřítit nebo člověku podřítit. Otázka ale zní, kdo dokáže opravdu člověka osvobodit od jeho pýchy.

TERAPIE NA KOLENOU

Věříme, a neustále si to také musíme připomínat, že je toho schopen jenom Bůh. Z dějin a životů mnoha svatých víme, že lékem proti pýše je pokora, která se vyprošuje, rodí a projevuje v modlitbě na kolenou před Bohem.

Když Svätý otec Benedikt XVI. během své generální audience 27. června 2012 pokračoval v katechezi o modlitbě, řekl zajímavá slova: „Hymnus z listu Filipánům nám podává dvě indikace, které jsou pro naši modlitbu důležité. První je oslovení „Pane“ určené Ježíši Kristu, sedícímu po pravici Otce: On je jediným Pánem našeho života, který by chtěli mnozí „vládcí“ usměrňovat a řídit. Proto je nezbytné mít žebříček hodnot, ve kterém přímát patří Bohu, a spolu se svatým Pavlem říkat: „všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána“ (Flp 3,8). Setkání se Zmrtvýchvstalým mu umožnilo pochopit, že On je jediným pokladem, pro který se vyplatí odevzdat vlastní život. Druhou indikací je prostrace, „pokleknutí každého kolena“ na nebi a na zemi, což připomíná výrok proroka Izai-

áše, který poukazuje na klanění, které dluží Bohu veškeré stvoření (srov. Iz 45,23). Pokleknutí před Nejsvětější svátostí nebo modlitba v kleče vyjadřují právě tento – také tělesný – postoj klanění se Bohu. Odtud plyne také vážnost tohoto gesta konaného ne ze zvyku a v chvatu, ale v hlubokém uvědomění. Když poklekáme před Pánem, vyznáváme svoji víru v Něho, uznáváme, že On je jediným Pánem našeho života.“

O potřebě klečení před Bohem se Joseph Ratzinger zmiňoval ještě před svým zvolením papežem. „Znepokojuje jev, který je reálným nebezpečím, že se v kostele přestane klekat. Ten, kdo pokleká na jméno „Ježíš“, připojuje se k vesmírnému gestu a projevuje svou úctu Kristu Vítězi. Tímto se hlásí k němu a je na jeho straně,“ psal jako kardinál. A opravdu, když se nad tím zamyslíme, můžeme si uvědomit, že toto gesto dnes často chybí ve zpovědnici, v okamžiku proměňování během mše svaté, před vystavenou Nejsvětější Svátostí, v osobní modlitbě.

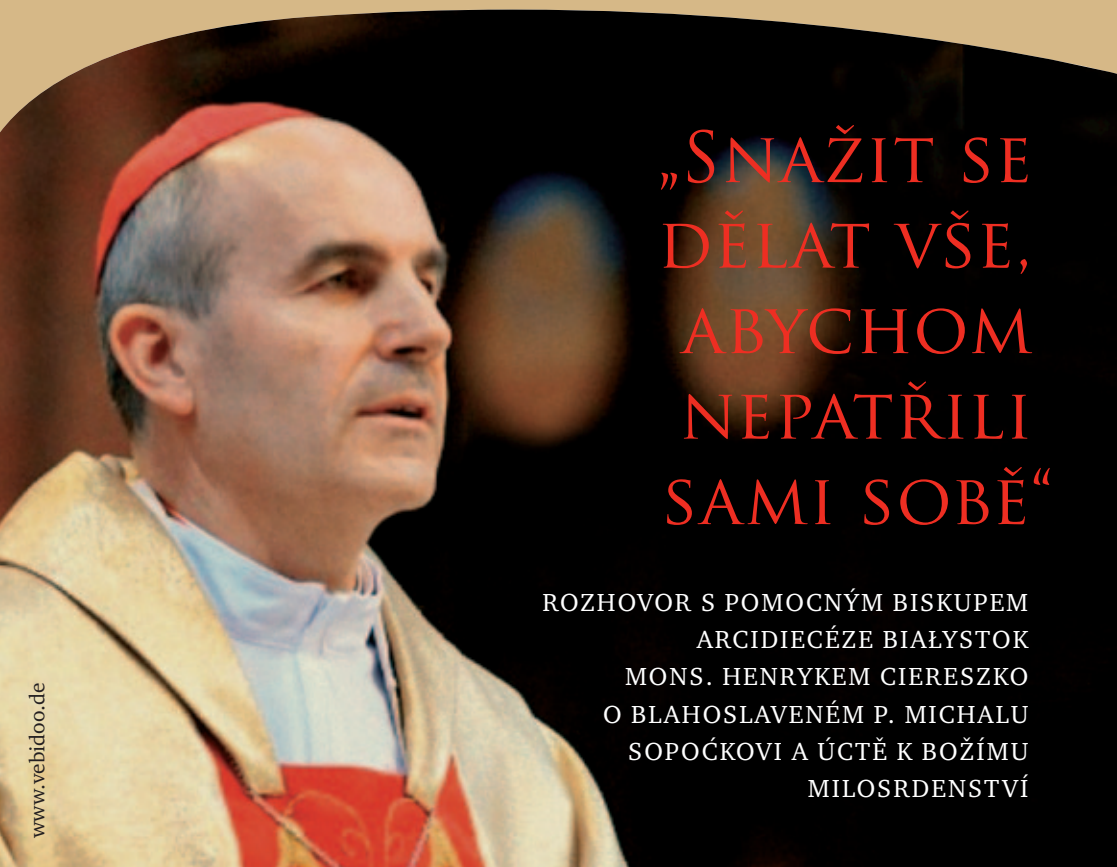
Arcibiskup Mieczysław Mokrzycki, který je dnes biskupem ve Lvově na Ukrajině, vyprávěl příběh Jana Pavla II. z doby, kdy byl ještě ceremoniářem papeže. Bylo to

v roce 2004, během Slavnosti Těla a Krve Páně. Papež Jan Pavel II. jel ulicemi Říma autem, na kterém byla umístěna monstrance s Nejsvětější Svátostí. Už od začátku dával najevo, že nechce sedět, ale chce pokleknout. Když se ceremoniář zmínil, že by to bylo příliš těžké pro nemocného papeže (bylo to rok před jeho smrtí), Jan Pavel II. razantně řekl: „Před Boží přítomností je potřeba klečat!“ A opravdu klečel.

Jen těžko asi můžeme očekávat, že Evropa hned poklekně před Bohem, ale Evropu tvoříme přece také my, a my před Bohem pokleknout můžeme. V záplavě tolika terapií a způsobů léčby člověka, které dnes sledujeme, zkusme se zamyslet, zda by několik minut modlitby každý den před Bohem na kolenou nebylo požehnáním a uzdravující „terapií“ pro náš duchovní život a skrze nás také pro Evropu. Ať se to nikomu nezdá málo. Toto může být začátek velmi plodné cesty. Uprostřed všech problémů a proměn dnešního světa v sobě totiž potřebujeme neustále obnovovat pokoru a vědomí, že Bůh opravdu existuje a je Pánem nad zemí: že existuje Bůh, a že to nejsem já. Toto vědomí je velmi důležité, velmi uzdravující a velmi osvobozující.

Klečení není jenom projevem pokory a bázně před Hospodinem, která člověka chrání před zlem. Klečení také učí pokoře, proto: „Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil.“ (Ž 95,6) A prosme na kolenou za sebe, Evropu a svět také společně se svatou Faustynou slovy modlitby Korunky, kterou prosila ona: „Věčný Otče, obětuji Ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíš Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení buď k nám milosrdný.“ (Den. 474)

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

„SNAŽIT SE DĚLAT VŠE, ABYCHOM NEPATŘILI SAMI SOBĚ“

ROZHOVOR S POMOCNÝM BISKUPEM
ARCIDIECÉZE BIAŁYSTOK
MONS. HENRYKEM CIERESZKO
O BLAHOŠLAVENÉM P. MICHALU
SOPOČKOVI A ÚCTĚ K BOŽÍMU
MILOSRDENSTVÍ

❖ Otče biskupe, 15. února tohoto roku uběhlo 40 let od smrti P. Michala Sopočka, zpovědníka a spirituála sv. Faustyny. Nevím, zda jste měl možnost setkat se osobně s P. Sopočkem, vím ale, že mnozí lidé se s ním dnes mohou setkat díky vám a publikaci, kterou jste připravil. Proč jste se začal zajímat o P. Sopočka? Jak vše začalo?

Když v únoru 1975 odcházel P. Michal z toho světa, byl jsem v prvním ročníku vysokého učení technického v Białymstoku. Přemýšlel jsem už sice, že bych nastoupil do semináře, ale tehdy mi ještě chyběla odvaha k tomu, abych tento svůj záměr sdělil kolegům a známým. A kdybych to udělal hned

po maturitě v roce 1974, byl bych na pohřbu P. Sopočka jako bohoslovec prvního ročníku semináře. Možná že v tom případě bychom se ještě mohli s P. Sopočkem před jeho smrtí setkat. Když jsem na podzim roku 1975 nastoupil do semináře v Białymstoku, teprve jsem se o tomto knězi dozvěděl, že byl zpovědníkem sestry Faustyny a profesorem v semináři. S dnešním blahoslaveným jsem se tedy osobně nesetkal a během mých studií v semináři a během prvních let kněžství nic nenaznačovalo, že jeho osoba bude pro mě jednou tak blízka a že se toho o něm budu moci tolik dozvědět.

Moje „známost“ s P. Michalem začala vlastně obyčejnou otázkou postulátora bea-

tifikačního procesu, mého profesora ze semináře, P. Stanisłava Strzeleckého, který mi řekl: „Co kdybys napsal biografii P. Sopočka vyžadovanou pro proces blahorečení?“ Bylo to roku 1991, tehdy jsem začínal přednášet v semináři v Białymstoku. Tato nabídka mě zaujala. Asi se trochu ozvaly také lidské ambice. Budu autorem knihy. A tak začalo mé dobrodružství s blah. Michalem. Začal jsem prohlížet archiv, který po sobě zanechal, četl jsem jeho „Deník“ a „Vzpomínky ze života“, seznamoval jsem se také ze vzpomínkami na něho, které byly shromážděné k procesu blahorečení. Postupně, krok po kroku, jsem začal popisovat jeho život. V roce 1995 jsem vydal první biografii P. Michala a potom vše začalo „růst“ až do plné biografie s historickým, společenským a náboženským pozadím, s duchovní charakteristikou osoby dle požadavků procesu blahorečení.

Než byla tato plná biografie v roce 2006 vytištěna, publikoval jsem její úryvky v článcích, zpracovával jsem různé aspekty působení P. Sopočka, např. jeho apoštolát Božího milosrdenství, formační práci v semináři pro kněze a bohoslovce, zpracovával jsem jeho duchovní siluetu, jeho cestu ke svatosti a prezentoval jsem jeho učení o Božím milosrdenství. Mám to štěstí, že mohu poznávat blah. Michala z prvních zdrojů, jeho vzpomínek, rukopisů, dopisů, zachovaných archivních materiálů, jeho prací, které se zachovaly v podobě strojopisů a rukopisů. Mohl jsem během mnoha let jaksí „jít společně“ s P. Michalem cestami jeho života, odhalovat a nechávat se překvapovat jeho vnitřním světem, jeho spiritualitou.

❖ Zpracoval jste „Deník“ P. Sopočka, který tvoří jeho osobní vzpomínky. Během této práce určitě ve vašem srdci vznikl obraz P. Sopočka. Jakým člověkem byl?

Jde mi zvlášť o ty vlastnosti, které mohou být blízké nám, lidem slabým, kteří se často před Bohem vymlouváme, že nejsme dost dobří pro to, abychom byli jeho nástroji a svědky. Jakou povahu měl blah. Michal, co mu dělalo problémy, v čem může být pro nás vzorem?

Když jsem se potkal s jeho životem, byly moje první dojmy poznamenané překvapením nad intenzitou a různorodostí děl, která realizoval. Jak bylo možné udělat toho tolik? Propojit tolik činností? Například v prvních letech práce ve Vilně, po návratu ze studia ve Varšavě, byl současně vojenským kaplanem, spirituálem v semináři, přednášel v semináři a na univerzitě, znovu stavěl vojenský kostel, věnoval se vědecké práci, skoro každý rok něco publikoval. Nabízí se otázka, odkud čerpal síly a motivaci k tak velkému nasazení, odkud pramenila jeho tak veliká horlivost v kněžské službě? Zdroj bylo nepochybně třeba hledat v jeho duchovním životě, o který neustále pečoval. Velmi zřetelně to ukazují jeho duchovní zápisky z „Deníku“. P. Sopočko byl člověkem, který četl svůj život v perspektivě víry, v Bohu viděl cíl svého života a rozhodně tento cíl uskutečňoval. Věrně žil podle evangelia, snažil se o svou spásu a toužil také po spase pro ostatní. Kněžství pro něj znamenalo službu člověku na jeho cestě k Bohu, neustávající úsilí vést lidi k Bohu. Jeho život, jeho kněžská služba, to bylo krok po kroku poctivě uskutečňování poznanych úkolů, aby zdokonaloval sebe a pomáhal ostatním v jejich boji o dobro skrze poučování, povzbuzování a věnování se jim.

Od blahoslaveného Michala se můžeme učit, jak věřit a důvěřovat Bohu. Jak kráčet věrně cestou svého povolání, poctivě plnit úkoly a povinnosti spojené se životním povoláním. P. Michal často připomínal, že bychom se měli snažit poznávat Boží vůli

a plnit ji. Tato starost jej doprovázela vždy. Stále se snažil důkladně vyplnit Boží vůli. A touto Boží vůlí pro něj byla věrnost kněžskému povolání. Odtud pramenila jeho odevzdanost lidem a horlivé plnění kněžské služby.

Pokud jde o povahu, byl P. Sopočko spíše introvert, hodně věcí prožíval v sobě, i když byl navenek velmi aktivní. Ale ve všem, co dělal, viděl službu člověku a ta nejdůležitější byla spojena se starostí o spásu lidí. To se zvláštním způsobem projevilo v šíření úcty k Božímu milosrdenství. Tuto zbožnost vnímal jako cestu vedoucí člověka k Bohu a ke spáse.

P. Sopočko – student

❖ **P. Michal nebyl ušetřen času velké zkoušky. V roce 1959 apoštolský Stolec zakázal šířit úctu k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny. P. Sopočko se zrušení tohoto zákazu nedožil. Zemřel v roce 1975 a zákaz byl odvolán v roce 1978. Jak vnímal tento čas a jak tento čas zkoušky prožíval?**

Ano, v určitém slova smyslu to byl čas zkoušky, ale P. Sopočko tento zákaz přijal pokojně. Dokonce nebyl tímto zákazem příliš překvapen. Věděl, že se tento zákaz přičiní o očistění úcty z chyb, které se objevily. Byl přesvědčen, že při šíření úcty mezi lidmi byl příliš velký důraz kladen na zjevení sestry Faustyny, která přece tehdy ještě stále nebyla prozkoumaná a schválená církví. Obraz milosrdného Ježíše byl malován a chápán příliš svobodně. Více se soustřeďovalo na formulaci modliteb v očekávání plodů modlitby za její pomodnění, a méně se soustřeďovalo na jejich podstatu, to znamená na probouzení víry a důvěry v Boží milosrdenství. Podle blah. Michala zákaz nebránil projevovat úctu Božímu milosrdenství. Přece samotné Boží zjevení, obsažené ve Svatém Písmu, ukazuje Boha jako Otce

milosrdenství, přináší četné příklady velebení Božího milosrdenství, doslova přímo zve ke cti a důvěře v toto milosrdenství. Takto chápáná úcta k Božímu milosrdenství, ve shodně s Božím zjevením a Svatým Písmem, nebyla v roce 1959 zakázána.

P. Sopočko tento zákaz interpretoval spíše jako pozvání k intenzivnější práci nad bádáním nad biblickými, teologickými a pastoračními základy úcty k Božímu milosrdenství. Samozřejmě se poslušně podřídil zákazu a během svých přednášek a konferencí nemluvil o zjeveních sestry Faustyny, ale často na ně vzpomínal v pozadí svých vystoupení s poznámkou, že je to soukromé zjevení, které není ještě církví schváleno. Přesto byl mnohokrát obviňován, že tato zjevení šíří a staví na nich svůj apoštolát úcty k Božímu milosrdenství. Právě tyto nepotvrzené informace, které se dostaly do Říma, zapříčinily, že z Říma obdržel oficiální napomenutí za to, že prý šíří zjevení sestry Faustyny. Toto napomenutí přijal s pokorou, i když to pro něj bylo nepochybně bolestné a nepříjemné. V tomto kontextu by bylo možné vnímat zákaz jako čas zkoušky pro P. Sopočka.

❖ **Když ve svém „Deníku“ P. Sopočko vzpomínal, za co vděčí Božímu milosrdenství, napsal u toho, že by byl velikým nevďěčníkem, kdyby ještě patřil sobě. Po blahorečení se opravdu stal zvláštním způsobem dobrem celé církvi, ale asi také znamením a poselstvím pro současného člověka, aby se nevěnoval jenom sobě. Lze P. Sopočka vnímat také tak, že je takovým „pozváním“ pro nás všechny, abychom se nevěnovali jenom sobě a nebáli se být svědky Boha a spolupracovníky Božího milosrdenství?**

Od prvních stránek „Deníku“ z prvních let kněžství až po poslední stránky z doby stáří se jako neustávající refrén opakuje touha, která má v sobě občas i prvky napomenutí směřovaného k sobě, plnit Boží vůli. Blah. Michalovi nebylo cizí křesťanské duchovní pravidlo, že máme patřit Bohu, plnit Boží vůli, zapomenout na své plány a snažit se dělat vše, abychom nepatřili sami sobě. Zkušenost a rozeznání Božích milostí jako daru Božího milosrdenství znásobily snahy blah. Michala, aby se ještě více odevzdal Bohu k jeho službě a k službě bližním, zapomenul na sebe tak, aby byl co nejlepším nástrojem v Božích rukou. Když potom, z inspirace zjevení sestry Faustyny, přišla k němu výzva k apoštolátu Božího milosrdenství, našla dobrou půdu v jeho duši odevzdané Bohu a v jeho pastorační horlivosti a citlivosti. Nemohl se nevěnovat šíření – jak to sám napsal ve svém „Deníku“ – této dávné, zapomenuté a přece tak účinné a na nadpřirozené ovoce plodné úcty, která se dožadovala obnovy. Toto sebedarování službě Bohu a lidem, tak zřejmě v životě P. Sopočka, je samozřejmě také pozváním pro nás, kněze, ale také pro všechny věřící, abychom Boha umístili na první místo, Bohu byli věrni svým životem a službou. Abychom rozhodně dávali sebe ostatním z lásky k Bohu a v tomto

smyslu nepatřili sami sobě. I když to není snadné, pokud v tom sami nad sebou zvítězíme, zakoušíme opravdovou radost, větší než je obyčejná lidská spokojenost a satisfakce. Kdo sám sebe dává Bohu a ostatním, ten bude také sluhou díla milosrdenství, pokud ne slovem, vždycky modlitbou a často také skutkem.

Jako vojenský kaplan, 1918

❖ **Máte nějakou zvláštní vzpomínku na P. Sopočka? Něco, co vás zvlášť překvapilo, co vám zůstává v paměti?**

I když jsme se nikdy s P. Sopočkem osobně nesetkali, nepochybně jsme chodili stejnými ulicemi Białegostoku, protože škola, ve které jsem dělal maturitu, byla mezi domem blah. Michala a duchovním seminářem. Setkal jsem se s ním v jeho dopisech a neustále se setkávám, když čtu jeho texty, píšu o něm nebo jako teď, když uděluji třeba rozhovor. A moje první, dost silná vzpomínka, spojená s P. Michalem, to je – zkroutěně přiznávám – pocit nedůvěry a zároveň závisti, když jsem se dozvěděl, že začal proces jeho blahorečení. Jak to, takový kněz, který nedávno žil mezi námi, má být svatý? Kdybych tehdy věděl, že za několik let budu právě já o něm psát a „dobývat“ z jeho textů obraz jeho svatosti... Bůh asi rád překvapuje nevěřící Tomáše. To je také znamení Božího milosrdenství.

*Pokoj a pracovna
P. Sopočka*

❖ **P. Sopočko vnímal potřebu teologického zpracovávání tématu Božího milosrdenství na základě Písma svatého, dokumentů církve a duchovních textů otců církve a svatých. Mnoho v tomto směru udělal a plodem jeho práce jsou četné texty. V jednom rozhovoru jste se také zmínil, že dnes je potřeba nesoustředit se jen na formy úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny, ale podívat se na Boží milosrdenství v širším kontextu. Jakým způsobem by taková reflexe nad Božím milosrdenstvím mohla pomoci dnešní církvi a dnešnímu člověku?**

Každý člověk je jiný. S ohledem na povahu, naši citlivost, schopnosti a dary a také s ohledem na dějiny našeho života všichni máme svou vlastní cestu k Bohu. Máme svůj vlastní způsob prožívání víry a její vyjadřování. Někdo hledá zjevení, znamení, má rád modlitby a lidovou zbožnost, možná někdy i dost citově dokreslenou. Někdo přistupuje k životu a k víře více racionálně, prakticky, hledá důkazy opravdovosti Božího zjevení. Úkolem teologů a kněží v pastorači je zohlednit tuto různorodost a předat zjevené pravdy takovým způsobem, aby oslovily a zvaly k jejich přijetí. Jinak je třeba hlásat evangelium a šířit zbožnost v jižní Americe, jinak v Africe, jinak v Evropě. Jiná je zbožnost Poláků, jiná Čechů nebo Němců.

Úcta k Božímu milosrdenství na základě zjevení sv. Faustyny se silně rozšířila v Polsku, zemích jižní Ameriky, na Filipínách. V západní Evropě ale Korunka k Božímu milosrdenství není všude až tak populární a obrazy milosrdného Ježíše najdeme v kostelech jen zřídka. Je proto potřeba – takový mám pocit – prezentovat úctu k Božímu milosrdenství v celém spektru a v celém jejím bohatství. Jako zbožnost s citovými prvky, která dokáže oslovit srdce člověka, ale zároveň jako výzvu k odhalení věrného Boha, který se sklání nad člověkem, když ten se ztrácí a je ohrožen nejistotou zítřka. Zjevení sv. Faustyny jsou připomenutím a zároveň inspirací k pohledu na Boha skrze realitu naší doby, naznačenou tragédií války a perspektivou globálního ohrožení lidstva. Skrze lidstvo, které ztrácí víru v Boha a pravdu o laskavém, milosrdném Bohu. Tak se Bůh jeví ze stránek Svatého písma, takový je Bůh zjevení, zjevený ve svém Synu, který přišel na svět – v Ježíši Kristu. Ukázat nebo připomenout dnešnímu člověku opravdovou tvář Boha Otce jako Otce milosrdenství, to je úkol pro současnou pastorači, pro teology a kněze. Toto je zároveň jádro evangelijního poselství pro

*Biskup H. Ciereszko během mše
svaté spojené s instalací ostatků
bl. M. Sopočka ve farnosti Lapy.
www.parafialapy.pl*

naši dobu. Odpovědí na to by mělo být přijetí a velebení Boha v tajemství jeho milosrdenství. Důvěra projevená tomuto milosrdenství a plnění skutků milosrdenství. Toto je autentická úcta k Božímu milosrdenství, které se Bůh dožaduje v naší době.

❖ **Před námi se otevírá Rok Božího milosrdenství, který vyhlásil Svatý otec František. Jak jste přijal zprávu o vyhlášení Roku milosrdenství a co je podle vás třeba udělat, abychom co nejplodněji prožili tento rok?**

Vnímám to jako výzvu, nejdříve pro mě osobně (myslím si, že každý z nás by to tak měl přijmout) a pak také pro naše místní církve, abychom se všichni znova podívali na tu pravdu, že náš Bůh je milosrdný. Abychom obnovili, možná rozvinuli a možná se otevřeli pro úctu k Božímu milosrdenství. Během návštěvy „ad limina“ v Římě v minulém roce jsme se ptali Svatého otce na úctu k Božímu milosrdenství. Odpověděl, že čas dnešní církve, to je čas milosrdenství. Zve nás proto, abychom ukázali světu, že dnešní církve chce být církví milosrdnou a že je církví milosrdnou.

Jak prožít Rok Božího milosrdenství, co v tomto roce udělat? Možná ukázat sobě a nejbližším, že všichni potřebujeme Boží milosrdenství. Nejsme tak silní a dokonalí a právě Boží milosrdenství v nás chce obnovit naši opravdovou velikost a krásu. Pokud přijmeme Boží milosrdenství projevené vůči nám, budeme schopni projevit milosrdenství i ostatním, a to prakticky. Ať už to bude podáváním svědectví víry, obnovením a prohloubením našeho duchovního života, nebo projevováním milosrdenství sobě navzájem. Když sebe navzájem vyslechneme, nebudeme odsuzovat, navzájem se přijmeme, když si odpustíme tam, kde je potřeba, a jednoduše si pomůžeme, tehdy

*Blahoslavený
P. Michal Sopočko*

nastane a bude Rok milosrdenství, který – a toto si navzájem všichni přejme – ať nikdy nepomine a neskončí.

❖ **Děkuji vám za rozhovor. Přeji vám, otče biskupe, mnoho milostí od milosrdného Pána a přímlyby blah. P. Sopočka a prosím o pozhennání pro čtenáře „Apoštola“.**

Všem drahým čtenářům „Apoštola“ ze srdce žehnám: Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

ČLOVĚK DOBY DIGITÁLNÍ

„Podle jedné americké studie přeruší moderní člověk práci v průměru každých jedenáct minut. Telefon zvoní, zatímco v tašce ještě svíráte mobil; vyzváněcí tón oznamuje krátké textové zprávy a e-maily a ať už zrovna pracujeme na čemkoli, samozřejmě na ně hned odpovídáme. Náš život v „digitálním věku“ se vyznačuje především tím, že ustavičně děláme spoustu věcí najednou: vyhledáváme informace na počítači, posloucháme hudbu, píšeme na mobilu textové zprávy a při tom všem vlastně právě čteme nějaký článek v novinách. V místnosti běží televize a do toho zazvoní telefon s pevným připojením.“

Pozemská duchovní cesta člověka probíhá a je ovlivněna konkrétní realitou doby, ve které člověk žije. Každá doba je svým způsobem jedinečná a má své typické rysy. O naší době se často říká, že je dobou digitální. Velký vývoj techniky a elektroniky zapříčinil nevídaně rychlý pokrok v těchto oblastech. Možná si ani neuvědomujeme, kolik věcí považujeme dnes za samozřejmé a běžně je používáme, o kterých jsme před deseti, dvaceti lety neměli ani tušení. Jenomže vzniká otázka: Jak tento technologický pokrok ovlivňuje náš život? Život nejen pozemský, ale také duchovní.

V roce 2014 vydalo brněnské nakladatelství „Host“ knihu Manfreda Spitzera „Digitální demence“, ze které pochází citát v úvodu článku. Na obálce českého vydání této knihy se uvádí: „Digitální média nás zbavují nutnosti vykonávat duševní práci. To, co jsme dříve prováděli jednoduše pomocí rozumu, nyní obstarávají počítače, smartphony, organizéry a navigace. To s sebou nese nezměrné nebezpečí, říká

neurovědec Manfred Spitzer. Výsledky výzkumů, které zmiňuje, jsou alarmující. Na digitálních médiích vzniká závislost. V dlouhodobém horizontu poškozují tělo a především mysl. Jakmile přestaneme vyvíjet duševní úsilí, ochabuje nám paměť. Nervové spoje odumírají, ty nové nepřezijí, protože jich není třeba. U dětí a mladistvých vinou digitálních médií dramaticky klesá schopnost učení a výsledkem jsou poruchy pozornosti a čtení, úzkost a otupělost, poruchy spánku a deprese, nadváha, sklony k násilí a úpadek společnosti. Spitzer ukazuje obavy, jež tento vývoj vzbuzuje, a vybízí k omezení konzumního způsobu života, především u dětí, abychom zabránili digitální demenci.“

Dále se uvádí, že v Německu a anglosaském světě vzbudila kniha mimořádný ohlas, což nepřímo svědčí o její vědecké kvalitě (i když někteří knihu velmi kritizují a říkají, že autor svět digitálních médií zbytečně demonizuje a maluje na černo). Spitzer není totiž první a jediný, kdo se věnuje otázce vlivu digitálních médií na život lidí, je ale uznávaným odborníkem ve své profesi a to se muselo podepsat na odběru jeho knihy. Vystudoval medicínu, psychologii a filozofii a nakonec se věnoval psychiatrii. V současné době vede univerzitní psychiatrickou kliniku v Ulmu a Centrum pro výzkum učení a neurologie. Dvakrát také působil jako hostující profesor na Harvardu.

Problém určité „roztržitosti“ práce a života v „době digitální“, o kterém pojednává text v úvodu tohoto článku, je jenom jedním z několika, kterým se na více než 300 stránkách své knihy autor věnuje. Probírá také témata spojená s učením, pamětí, otázky sociálních vztahů a sociálních sítí. Věnuje se vlivu digitálních médií na způsob trávení času a v důsledku toho na psychické a fyzické zdraví.

Kniha Spitzera, neurovědece a psychiatra, přináší konkrétní poznatky, vědecké důkazy a čísla. Autor si je stejně jistý tím, že problém

existuje, jako tím, že není vůle o tom mluvit a hledat řešení. Důvod nespočívá podle něj v nějaké „teorii spiknutí“, která má přivést lidstvo do stavu demence, aby bylo snadno ovladatelné, ale jsou jím jednoduše peníze. V tomto kontextu přirovnává k tomuto problému třeba tabákový průmysl. Trvalo dlouho, než se přiznal špatný vliv kouření na zdraví. A nebyl to ojedinělý případ.

Jako příklad připomíná Spitzer ve své knize kauzu pedoskopů: „Když byly bezmála před sto lety objeveny rentgenové paprsky, rentgenové přístroje se brzy staly trhákem na večírcích vyšších vrstev, hosté si navzájem fotografovali kosti. Jen ve Spojených státech se od poloviny dvacátých do poloviny padesátých let minulého století objevilo v obchodech s obuví více než 10 000 pedoskopů, s jejichž pomocí si zákazník mohl prohlédnout kosti vlastní nohy. Prodej těchto přístrojů kupodivu podporoval strach zákazníků z nedostatečně padnoucí obuvi – především ovšem u dětí. Na pozadí hospodářské krize v třicátých letech minulého století se navíc argumentovalo tím, že dobře padnoucí boty déle vydrží – tedy že díky onomu přístroji ušetříte peníze. Ve skutečnosti šlo jen o trik, jak nalákat lidi do obchodů s obuví. Především děti, které se vždycky nadchnou pro všechno nové, neuvěřitelně bavilo dívat se na kosti vlastních nohou, protože pedoskopy byly „pro děti stejně vzrušující jako rozdáváné nafukovací balonky a velká lízátká“. Proto také bylo třeba umístit tyto přístroje v obchodě na vhodném místě: „Doporučujeme vám postavit stroj doprostřed prodejny, aby k němu byl ze všech stran dobrý přístup. Samozřejmě by měl být umístěn v blízkosti oddělení dámské a dětské obuvi, protože tam se

uplatní nejvíce,“ psalo se v návodu k umístění přístroje. Teprve když byla po svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki v roce 1945 veřejnost obeznámena s rozsáhlými škodlivými vlivy záření na všechny přeživší, uvědomili si lidé na celém světě nebezpečnost elektromagnetického záření. Měření pedoskopů, publikované v roce 1950, zjistilo z dnešního hlediska nezodpovědně vysokou míru záření

s takřka nepředstavitelnými zdravotními následky – a to právě u dětí. Přesto trvalo ještě více než dvacet let, než z prodeje zmizely poslední přístroje.“

Je tady potřeba poznamenat, což zdůrazňuje sám Spitzer, že on sám není odpůrcem digitálních médií za všech okolností. Sám používá počítač a další mediální prostředky. Upozorňuje ale, že tyto prostředky (jako vše v životě) se musí používat rozumně a v pravý čas – mladí lidé jsou v tomto ohledu nejvíce ohroženi.

Kniha Manfreda Spitzera určitě neuškodí, i když asi ne všem se bude líbit. Ale byl by na omylu ten, kdo by si myslel, že se ho problém, o kterém se v knize mluví, netýká. Na konci knihy totiž autor dává několik užitečných rad, které určitě mohou vést k zamyšlení nad způsobem našeho života v „době digitální“, a mnohé mohou vést k uvědomění si toho, jak moc jsme ve svém běžném životě „naprogramováni“. -red-

Knihu Manfreda Spitzera „Digitální demence“ si můžete objednat na adrese: Host – vydavatelství, s.r.o. Radlas 5, 602 00 Brno tel.: 545 212 747 e-mail: redakce@hostbrno.cz www.hostbrno.cz

PROGRAM, LOGO A WEBOVÉ STRÁNKY „JUBILEA“

Na tiskové konferenci ve Vatikánu byly v úterý 5. května 2015 představeny hlavní události Mimořádného jubilea milosrdenství, jeho logo i webové stránky. Svatý rok bude zahájen 8. prosince 2015 a potrvá do 20. listopadu 2016.

„Církev prožívá neuhasitelnou touhu nabízet milosrdenství, které je plodem vlastní zkušenosti nekonečného Otcova milosrdenství a jeho moci.“ Těmito slovy papeže Františka popsal předseda Papežské rady pro novou evangelizaci Rino Fisichella smysl Mimořádného jubilea milosrdenství, které bude zahájeno 8. prosince 2015. Během tiskové konference také představil logo Svatého roku, první kalendář událostí, nové internetové stránky i duchovní podněty.

LOGO SVATÉHO ROKU

Autorem loga jubilea je slovinský umělec Marko Ivan Rupnik SJ. Grafika navazuje na fresky Dobrého pastýře z prvních staletí křesťanství a znázorňuje Ježíše, který bere na ramena ztraceného člověka. „Kresba je vytvořená tak, aby ukazovala, že Dobrý pastýř se dotýká těla člověka v jeho hloubce a činí to s takovou láskou, která mění život,“ uvedl Fisichella. Kristovy oči jsou pak propojeny s očima člověka. „Kristus vidí Adamovými očima a ten zase Kristovými očima. Každý člověk objeví v Kristu své lidství a budoucnost, která na něj čeká,“ vysvětlil neobvyklý prvek Fisichella. Pozadí loga tvořené modrými ovály různých barevných sytostí poukazuje na pohyb, jímž

Kristus vyvádí člověka z temnoty hříchu a smrti. Tmavě modrá barva může také připomínat neproniknutelnost Otcovy lásky.

Vedle kresby se nachází také motto jubilea: „Milosrdní jako Otec“.

UDÁLOSTI SVATÉHO ROKU

Mons. Fisichella představil také hlavní události Svatého roku. Poprvé v dějinách jubileí bude otevřena tzv. Svatá brána nejen v Římě, ale i ve všech diecézích po celém světě. Tyto brány budou zvlášť odkazovat na Boží milosrdenství.

Kalendář jubilea obsahuje trojí druh aktivit: Oslavy pro různé skupiny věřících, dále konkrétní gesta papeže Františka vůči těm, kdo jsou na okraji, a program pro jednotlivé poutníky. První událost se uskuteční ve dnech

19.–21. ledna 2016 a bude věnována všem, kdo se věnují organizaci poutí. Podle Mons. Fisichelly je totiž důležité seznámit se s duchovním poselstvím jubilea, aby se cesty neomezovaly na pouhý turismus.

Na 3. duben 2016 je plánovaná oslava pro ty, kterým je blízká spiritualita milosrdenství (hnutí, sdružení věřících, řeholní instituty). První neděle v září (4. září 2016) bude zase věnována dobrovolníkům v charitativní činnosti. V neděli

9. října 2016 si věřící připomenou Marii, Matku milosrdenství. Mladí lidé, kteří přijali svátost biřmování, prožijí speciální oslavu 24. dubna 2016. Všem mladým je určen také Světový den mládeže, který se bude slavit v Krakově ve dnech 25.–31. července 2016 a jehož tématem je věta: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“
(Den. 476)

29. květen 2016 bude věnovaný jáhnům, kteří jsou v církvi povoláni ke „službě lásky“. V den slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (3. října 2016), která se bude v celé církvi slavit již po sto šedesáté, proběhne zase jubileum kněží. Na 25. září 2016 jsou plánované oslavy pro katechety a katechetky, jejichž úkolem je také předávat víru. Neděle 12. června 2016 bude věnovaná nemocným a postiženým lidem, 6. listopadu 2016 se pak bude slavit jubileum vězňů. Podle Mons. Fisichelly se zjišťují možnosti slavit tento den s některými vězni přímo ve Svatopetrské bazilice ve Vatikánu.

Během jubilea učiní papež František také některá konkrétní gesta, skrze něž zdůrazní pozornost církve vůči chudým, trpícím, lidem na okraji a všem těm, kdo potřebují pocítit něhu. Aniž by tato gesta blíže upřesnil, uvedl Mons. Fisichella, že se k nim připojí také biskupové a kněží ve svých diecézích, aby se tak „ke všem mohlo dostat konkrétní znamení milosrdenství a blízkosti církve“.

Pro poutníky budou ve „Věčném městě“ připraveny některé kostely, kde naleznou přijetí, možnost k modlitbě i duchovní přípravu na prožití Svatou branou.

INTERNETOVÉ STRÁNKY A SOCIÁLNÍ SÍTĚ

K jubileu milosrdenství byly spuštěny internetové stránky www.iubilaeummisericordiae.va, které jsou snadno dostupné i skrze zkrácenou adresu www.im.va. Na webu, který je dostupný v sedmi světových jazycích, mohou zájemci nalézt informace o všech událostech i inspiraci k prožití události.

Se stránkami budou spojené také různé sociální sítě (Facebook, Twitter, Instagram, Google Plus a Flickr), zvažuje se také vytvoření specializované aplikace pro mobilní telefony.

Ondřej Mléčka ■

převzato: tisk.cirkev.cz

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

MISERICORDIAE VULTUS

BULA VYHLAŠUJÍCÍ MIMOŘÁDNÝ
SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

/ 1

František, římský biskup
a služebník Božích služebníků,
všem, kdo čtou tento list:
milost, milosrdenství a pokoj!

1. Ježíš Kristus je tváří Otcova milosrdenství. Tajemství křesťanské víry je patrně shrnuto v tomto slovu. Milosrdenství ožilo, stalo se viditelným a dosáhlo svého vrcholu v Ježíši Nazaretském. „Nekonečně milosrdný“ (Ef 2,4) Otec poté, co zjevil Mojžíšovi svoje jméno „Boha milosrdného a milostivého, shovívavého, velmi laskavého a věrného“ (Ex 34,6), dával nadále poznávat svoji božskou přirozenost různými způsoby a v mnoha dějinných momentech. V „plnosti času“ (Gal 4,4), když bylo podle Jeho plánu spásy všechno připraveno, poslal svého Syna narozeného z Panny Marie, aby nám zjevil svoji lásku definitivně. Kdo vidí Jeho, ten vidí Otce (srov. Jan 14,9). Ježíš Nazaretský svým slovem, svými gesty a celou svojí osobou (Pozn.: *Dei Verbum*, 4.) zjevuje Boží milosrdenství.

2. Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy. Milosrdenství je slovem, které zjevuje tajemství Nejsvětější Trojice. Milosrdenství je poslední a svrchovaný čin, kterým nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zra-

kem na bratra, kterého v životě potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.

3. Jsou chvíle, kdy jsme ještě silněji voláni upřít svůj zrak k milosrdenství, abychom se stali účinným znamením Otcova jednání. Proto jsem vyhlásil *Mimořádné jubileum Milosrdenství* jako dobu příhodnou pro církve, aby umožnila věřícím vydávat silnější a účinnější svědectví.

Svatý rok bude zahájen 8. prosince 2015 na slavnost Neposkrvněného Početí. Tato liturgická slavnost ukazuje způsob, jakým Bůh jedná již od počátku našich dějin. Po hříchu Adama a Evy Bůh nechtěl ponechat lidstvo samotné a napospas zlu. Proto zamýšlel a chtěl Marii svatou a neposkrvněnou v lásce (srov. Ef 1,4), aby se stala Matkou Vykupitele člověka. Na tíži hříchu odpovídá Bůh plností odpuštění. Milosrdenství bude vždycky větší než každý hřích a nikdo nemůže klást omezení Boží lásky, která odpouští. Na slavnost Neposkrvněného Početí budu mít to potěšení otevřít Svatou bránu. V tomto případě půjde o *bránu Milosrdenství*, kde bude moci každý, kdo vstoupí, zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději.

Následující, třetí adventní neděle, bude otevřena Svatá brána v římské katedrále, v bazilice sv. Jana na Lateránu. A potom Svatá brána v ostatních papežských bazilikách. Stanovuji, aby tuto neděle v každé

místní církvi, v katedrále, která je mateřským chrámem pro všechny věřící, anebo v konkatedrále či v jiném kostele zvláštního významu byla otevřena tato *brána Milosrdenství* pro celý Svatý rok. Podle rozhodnutí ordináře ji bude možno otevřít také v jiných svatyních, které jsou metou mnoha poutníků, kteří jsou na těchto posvátných místech často v srdci pohnuti milostí a nacházejí cestu obrácení. Každá místní církev proto bude přímo zapojena do Svatého roku jakožto mimořádného momentu milosti a duchovní obnovy. Jubileum proto bude slaveno v Římě stejně jako v místních církvích jako viditelné znamení společenství celé církve.

4. Zvolil jsem datum 8. prosince, které nabylo významu v nedávných dějinách církve. Otevřu totiž Svatou bránu v den padesátého výročí zakončení Druhého vatikánského ekumenického koncilu. Církve cítí, že je třeba onu událost mít v živé paměti. Tehdy začala nová etapa jejích dějin. Otcové shromáždění na koncilu pocítili silně a jako opravdové vanutí Ducha požadavek mluvit k lidem svojí doby o Bohu srozumitelněji. Byly zbořeny hradby, které bohužel příliš dlouhou dobu uzavíraly církve v privilegované pevnosti, a nadešel čas zvěstovat evangelium nově. Nová etapa neustálé evangelizace. Nový závazek pro všechny křesťany, aby s větším nadšením a přesvědčením dosvědčovali svoji víru. Církve pocítila odpovědnost, že má být ve světě živým znamením Otcovy lásky.

Vybavují se významná slova svatého Jana XXIII. při zahájení koncilu, kterými ukázal, kudy je třeba jít: „Kristova nevěsta chce nyní raději podat lék milosrdenství, než sahat po těžkých zbraních... Katolická církev pozvedající tímto ekumenickým koncillem pochodeň katolické pravdy se chce

ukázat jako nejlaskavější matka všech, dobrotivá, trpělivá, pohnutá milosrdenstvím a dobrotou vůči těm dětem, které jsou od ní odloučeny“. (Pozn.: *Zahajovací promluva Druhého vatikánského ekumenického koncilu*, 11. října 1962, 2-3.) Ke stejnému horizontu odkázal také bl. Pavel VI., který při zakončení koncilu řekl: „Chceme podotknout, že vyznáním našeho koncilu byla především láska (*caritas*)... Starobylý příběh Samaritána byl paradigmatem spirituality tohoto koncilu... Modernímu světu se od koncilu dostalo proudu sympatií a úžasu. Ano, poukázalo se na omyly, protože si to žádá láska neméně než pravda, ale lidem se dostalo jen povzbuzení, úcty a lásky. Koncil vyslal soudobému světu namísto deprimujících diagnóz povzbuzující pomoc a namísto neblahých předpovědí poselství důvěry. Jeho hodnoty nejenom respektoval, ale ctil, jeho snahy podpořil, jeho očekávání očistil a požehnal... Měli bychom zdůraznit ještě něco. Veškeré věroučné bohatství bylo zaměřeno jediným směrem, totiž tak, aby sloužilo člověku. Člověku ve všech jeho situacích, ve všech jeho slabostech a ve všech jeho potřebách.“ (Pozn.: *Promluva na posledním veřejném zasedání*, 7. prosince 1965.)

S těmito pocity vděčnosti za to, co církve obdržela, a s odpovědností za úkol, který nás očekává, projdeme Svatou branou v plné důvěře, že nás provází Zmrtvýchvstalý Pán, který je nám v našem putování stálou oporou. Duch Svatý, jenž vede kroky svých věřících, aby spolupracovali na díle spásy uskutečněné Kristem, ať vede a podporuje Boží lid a pomáhá mu kontempletovat tvář milosrdenství. (Pozn.: Srov. *Lumen gentium*, 16; *Gaudium et spes*, 15.)

5. Jubilejní rok bude zakončen liturgickou slavností Krista Krále 20. listopadu 2016.

V tento den, po uzavření Svaté brány, budeme naplněni pocitu vděčnosti a díky k Nejsvětější Trojici, že nám darovala tak mimořádný čas milosti. Svěříme život církve, celé lidstvo a nezměrné veškerenstvo Kristu Pánu, aby udělil své milosrdenství jako jitřní rosu dějinám, o jejichž plodnost budou všichni usilovat. S přáním, aby budoucí roky byly prostoupeny milosrdenstvím, šly vstříc každému člověku a přinášely dobrotu a Boží něhu! Kéž ke všem, věřícím i vzdáleným, dojde balzám milosrdenství jako znamení Božího království, které je již mezi námi.

6. „Je vlastní Bohu, že prokazuje milosrdenství, ve kterém se obzvláště projevuje Jeho všemohoucnost.“ (Pozn.: *Summa Theologiae*, II-II, q.30, a.4.) Slova svatého Tomáše Akvinského ukazují, že božské milosrdenství není vůbec znamením slabosti, nýbrž spíše kvality Boží všemohoucnosti. A proto liturgie v jedné z nejstarších vstupních mešních modliteb praví: „Bože, který zjevuješ svoji všemohoucnost především v milosrdenství a odpuštění.“ (Pozn.: XXVI. neděle v mezidobí. Tato vstupní modlitba se objevuje již v 8. století v eulogických textech *Gelasiova sakramentáře* (1198).) Bůh bude navždy v dějinách lidstva Tím, který je přítomný, blízký, prozíravý, svatý a milosrdný.

„Trpělivý a milosrdný“ je dvojí přívlastek, který se často ve Starém zákoně objevuje v popisech přirozenosti Boha. Jeho milosrdná existence se odráží v mnoha událostech dějin spásy, kde Jeho dobrotu převažuje nad trestem a záhubou. Žalmy obzvláště vyjevují tuto velkolepost božského jednání: „On odpouští všechny tvé viny, on léčí všechny tvé neduhy. On vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věnčí láskou a slitováním“ (Žl 103,3-4). Ještě výslovněji potvrzuje kon-

krétní znaky milosrdenství další Žalm: „Zjednává právo utlačeným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně, otvírá oči slepým, napřimuje sklíčené, miluje spravedlivé, chrání přistěhovalce, podporuje sirotka a vdovu, ale mate cestu bezbožníků“ (Žl 146, 7-9). A naposled další slova žalmisty: „Uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány uzdravuje... Pokorné Hospodin pozvedá, bezbožné však ponižuje k zemi“ (Žl 147,3,6). Boží milosrdenství zkrátka není abstraktní idea, nýbrž konkrétní skutečnost, která zjevuje Jeho lásku, podobně jako otce a matku hluboce dojíká jejich dítě. Opravdu je na místě říci, že jde o „niternou“ lásku. Pramení v nitru jako hluboké, přirozené citění tvořené něhou, soucitem, shovívavostí a odpuštěním.

7. „Jeho milosrdenství trvá na věky“ – tento refrén se vrací po každém verši 136. žalmu, který líčí dějiny Božího zjevení. Moc milosrdenství dává veškerému starozákonnímu dění hluboce spásonosnou hodnotu. Milosrdenstvím se dějiny Boha s Izraelem stávají dějinami spásy. Neustálé opakování „Jeho milosrdenství trvá na věky“, jako v tomto žalmu, jako by chtělo prolomit kruh prostoru a času a všechno zasadit do věčného tajemství lásky. Jako by se chtělo říci, že nejenom v dějinách, ale navěky bude člověk pod ustavičně milosrdným pohledem Otce. Ne náhodou zařadil izraelský lid tento žalm do *Velkého hallelu*, jak je nazýván v nejvýznamnějších liturgických svátcích.

Ježíš se tento žalm o milosrdenství modlil před umučením. Dosvědčuje to evangelista Matouš, když říká, že „potom, co zazpívali chvalozpěv“ (26,30), vyšel Ježíš se svými učedníky na Olivovou horu. Když ustanovil eucharistii jako trvalou památku na Sebe a Svoji Paschu, položil symbolicky toto svrchované gesto zjevení do světla milosrden-

Andrej Rublev: Nejsvětější Trojice

ství. V témže horizontu milosrdenství prožíval Ježíš svoje umučení a svoji smrt, vědom si obrovského tajemství lásky, které se naplnilo na kříži. Vědomí, že sám Ježíš se tento žalm modlil, jej pro nás křesťany činí ještě důležitějším a zavazuje nás k přijetí tohoto

refrénu do naší každodenní modlitby chval: „Jeho milosrdenství trvá na věky.“

8. S pohledem upřeným na Ježíše a na Jeho milosrdnou tvář můžeme zachytit lásku Nejsvětější Trojice. Posláním, které

Ježíš obdržel od Otce, bylo zjevit tajemství božské lásky v jeho plnosti. „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8.16), prohlašuje evangelista Jan poprvé a jako jediný v celém Písmu svatém. Tato láska je nyní viditelná a hmatatelná v celém Ježíšově životě. Jeho osoba není nic než láska, nezištně se dávající láska. Jeho vztahy k lidem, kteří jej obklopují, vyjevují něco jedinečného a neopakovatelného. Znamení, která činí, zejména vůči hříšníkům, chudým, vyloučeným, nemocným a trpícím lidem, jsou znamením milosrdenství. Všechno v Něm mluví o milosrdenství. Nic v Něm nepostrádá soucit.

Ježíš mluvil před množstvím lidí, kteří jej následovali, a když pozoroval jejich únavu a vysílení, skleslost a dezorientaci, zakoušel k nim v hloubi srdce silný soucit (srov. Mt 9,36). Silou této soucitné lásky uzdravoval nemocné, kteří mu byli přinášeni (srov. Mt 14,14), a několika chleby a rybami sytil velké zástupy (srov. Mt 15,37). Ve všech těchto okolnostech bylo Ježíšovo srdce pohnuto právě milosrdenstvím, kterým četl v srdci těch, s nimiž mluvil, a odpovídal na jejich nejoprávněnější potřeby. Když potkal vdovu z Naim, která provázela svého jediného zesnulého syna ke hrobu, zakusil obrovský soucit s nezměrnou bolestí této plačící matky a jejího syna vzkřísil, aby jí ho vrátil (srov. Lk 7,15). Poté co vysvobodil posedlého v Geraze, pověřil jej posláním: „Jdi domů ke své rodině a vypravuj jim, jak veliké dobrodiní ti Pán prokázal a jak se nad tebou smiloval“ (Mk 5,19). Také Matoušovo povolání zapadá do perspektivy milosrdenství. Když Ježíš procházel kolem Matoušovy celnice, jejich zraky se střetly. Pohledem plným milosrdenství odpustil Ježíš tomuto muži hříchy, překonal odpor ostatních učedníků a vybral si jeho, hříšníka a celníka, za jednoho z Dvanácti. Svatý Beda Ctihodný,

když tuto evangelní scénu komentoval, napsal, že Ježíš pohlédl na Matouše se slitováním a vyvolil jej: *miserando atque eligendo*. (Pozn.: Srov. Om. 21.) Tato slova mne vždycky oslovovala, takže jsem si je vzal za své motto.

9. V podobenstvích o milosrdenství Ježíš zjevuje přirozenost Boha, kupříkladu v tom, kde se Otec nevzdá, dokud soucitem a milosrdenstvím neodstraní hříchy a nepřemůže odpor. Tato podobenství známe, zvláště tři: o ztracené ovci, ztracené minci a podobenství o otci a dvou synech (srov. Lk 15,1-32). V těchto podobenstvích je Bůh vždycky představován jako plný radosti, zvláště když odpouští. Nacházíme v nich jádro evangelia i naší víry, protože milosrdenství je prezentováno jako moc, která vše přemáhá, naplňuje srdce láskou a utěšuje odpuštěním.

Jiné podobenství nás zase učí křesťanskému životnímu stylu. Na Petrovu otázku kolikrát je třeba odpustit, Ježíš odpovídá: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát“ (Mt 18,22) a vypráví podobenství o „nelítostném služebníkovi“. Toho si zavolá pán, aby splatil velkou sumu, prosí jej tedy na kolenou a pán mu dluh odpustí. Hned poté však potká jiného služebníka, který jemu dluží pár denárů a na kolenou jej prosí o slitování. Odmítne jej však a nechá uvěznit. Jeho pán se to dozví, velmi se rozhněvá, zavolá si tohoto služebníka a říká mu: „Neměl ses i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (Mt 18,33). A Ježíš uzavírá: „Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte“ (Mt 18,35).

Podobenství obsahuje hluboké poučení pro každého z nás. Ježíš prohlašuje, že milosrdenství není pouze Otcovo jed-

nání, ale stává se kritériem k pochopení, kdo jsou jeho pravé děti. Jsme zkrátka povoláni žít milosrdenství, protože nejprve bylo prokázáno nám. Odpuštění urážek se stává nejzřetelnějším výrazem milosrdné lásky a pro nás křesťany je imperativem, od kterého nemůžeme odhlédnout. Zdá se to obtížné, tolikrát odpouštět! A přece je odpuštění nástrojem, který je nám dán do rukou, abychom dosáhli vyrovnanosti srdce. Zanechat zášť, hněv, násilí a pomstu je nezbytná podmínka šťastného života. Přijměme proto apoštolovu pobídku: „Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem“ (Ef 4,26). A zejména naslouchejme Ježíšovým slovům, jimiž učinil milosrdenství ideálem života a kritériem věrohodnosti naší víry: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7). Tímto blahoslavenstvím se v tomto Svatém roce necháme obzvláště inspirovat.

Je jasné, že milosrdenství je v Písmu svatém klíčové slovo, označující Boží jednání vůči nám. Bůh se neomezuje pouze na prohlášení o svojí lásce, ale činí ji viditelnou a hmatatelnou. Ostatně, láska by nikdy nemohla být abstraktním slovem. Pro svou povahu je konkrétním životem: úmysly, postoje a chování se ověřují v každodenních činech. Boží milosrdenství je Jeho odpovědnost za nás. Bůh se cítí odpovědný, přeje si tudíž naše dobro a chce nás vidět šťastnými, plnými radosti a vyrovnanosti. Milosrdná láska křesťanů musí mít stejnou vlnovou délku. Jako miluje Otec, tak milují děti. Jako je milosrdný On, tak jsme i my povoláni být milosrdní jedni vůči druhým.

(Pokračování)

Přeložil Milan Glaser
převzato z: www.radiovaticana.cz

POSLÁNÍ
A SPIRITUALITA
SV. FAUSTYNY

MODLITBA SV. FAUSTYNY ZA LIDSTVO

Bože velikého milosrdenství,
Dobro nekonečné, hle, dnes volá celé lidstvo z propasti své bídý k Tvému milosrdenství, ke Tvé slitovnosti, Bože; volá svým mocným hlasem bídý. Laskavý Bože, neodmítej modlitbu vyhnanců této země.

Pane, neskonale Dobro, dokonale znáš naši bídu a víš, že vlastními silami nejsme schopni se k tobě povznést – proto Tě prosíme: předcházej nás svou milostí a rozmnožuj v nás neustále své milosrdenství, abychom věrně plnili Tvou svatou vůli po celý život, i v hodině smrti.

Kéž nás chrání všemohoucnost Tvého milosrdenství před střelami nepřátel naší spásy, abychom s důvěrou, jako Tvé děti, očekávali Tvůj poslední příchod v den, o němž víš jen Ty. Očekáváme, že obdržíme všechno, co nám Ježíš slíbil, přes veškerou naši ubohost, vždyť Ježíš je naší důvěrou; skrze jeho milosrdné Srdce vcházíme jako otevřenou branou do nebe.

(Den. 1570)

I TEN, KDO PROTI KRISTU BOJUJE, S KRISTEM POČÍTÁ

V neděli 12. dubna 2015 jsme ve Slavkovicích oslavili Svátek Božího milosrdenství, který zavedl pro celou církev sv. Jan Pavel II. v den svatořečení sestry Faustyny v roce 2000 a o který žádal Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně už v roce 1931. Velikou radostí je, že k přijímání tento den přistoupilo kolem dvou tisíc osob.

Svátek Božího milosrdenství není jenom den, kdy zvláštním způsobem vzpomínáme na Boží milosrdenství a vnímáme potřebu za Boží milosrdenství děkovat a Boží milosrdenství vyprošovat. O tomto svátku Pán Ježíš řekl sestře Faustyně: „V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přibližují.“ (Den. 699) Se svátkem spojil Pán Ježíš veliký příslib: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 300) O této milosti, spojené se svatým přijímáním tohoto dne, teologové, kteří se tomuto tématu věnovali (např. P. Ignác Różycki), říkají, že ji lze srovnat pouze s milostí, kterou dostáváme v okamžiku křtu.

Jelikož je tato mimořádná milost spojená se svatým přijímáním tohoto dne, pořádá se ve Slavkovicích každoročně na Svátek Božího milosrdenství celodenní zpovědní služba (od 9.00 do 21.00 hod.). Po celý den putovali do zdejšího kostela poutníci z celé republiky, kteří se mohli ve Slavkovicích zúčastnit tří

Hlavní mše svatá se konala pod širým nebem

mší svatých (v 10.30, v 15.00 a od letoška nově zavedené mše svaté v 19.00 hod.). Kromě mší svatých zazněly také přednášky o sv. sestře Faustyně (s. Blanky Krajčkové KMBM), o spirituálu a zpovědníku sestry Faustyny – bl. P. Michalu Sopočkovi (Otcové pallotini) a také o kandidátovi na blahorečení – P. Richardu Henkesovi SAC (P. Prof. Manfred Probst SAC).

Hlavním poutníkem byl Mons. Jan Baxant, který přijel do Slavkovic z Litoměřic a který sloužil mši svatou v 15.00 hod. Otec biskup ve svém kázání navázal na evangelium tohoto dne o Tomáši, který svou víru ve vzkříšeného Krista podmínil potřebou dotknout se Ježíšových ran. Tento jeho postoj způsobil, že se o něm říká nevěřící

Svaté přijímání z rukou Mons. Jana Baxanta

Tradičně nechyběly krásné místní kroje

Tomáš. Mons. Jan Baxant k tomuto řekl: „Kéž bychom my byli tak nevěřící jako on. To by bylo dobře. Bratři a sestry, o naší křesťanské víře nemáme pochybovat, to určitě ne. Ale o křesťanských pravdách, o věroučných pravdách máme přemýšlet. Nejhorší je, když někdo řekne: „Nemám zájem.“ To je nejhorší stav. Je mnohem horší, než kdyby někdo proti víře bojoval. Protože ten, kdo bojuje proti víře, bojuje proti Kristu, tak Krista uznává, s Kristem počítá.“ Otec biskup zdůrazňoval ve své promluvě potřebu hledat živého Krista v evangeliu a navázat s ním živý vztah právě skrze rozjímání nad jeho detailním obsahem, které může naši víru obohatit a otevřít nám nové obzory pohledu: „Přemýšleli jste třeba někdy, jak

bylo možné, že se Ježíš dostal k apoštolům zavřenými dveřmi? Když jsem kdysi dávno vyučoval náboženství, tak jsem se jednou zeptal dětí, jak toto bylo možné. A víte, co řekla jedna holčička? Tak já už vím, jak to Pán Ježíš dokázal. On prolezl klíčovou dírkou!“ Svě kázání Mons. Baxant ukončil zamyšlením nad milosrdným Otcem. Podočknul, že dveře do domu Otce jsou stále otevřené, ale projevem Božího milosrdenství je také respekt k lidské svobodě, proto Bůh nikoho k návratu nenutí. Ztišeným hlasem ale připomněl: „On čeká.“

Nejbližší Svátek Božího milosrdenství se bude konat v rámci Roku milosrdenství 3. dubna 2016.

-red-

P. Prof. Manfred Probst SAC během přednášky

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

MUČEDNÍK LÁSKY

70. VÝROČÍ ÚMRTÍ P. RICHARDA HENKESE SAC

S přáteli – 30. léta

O páteru Henkesovi jsme už před několika lety v „Apoštolu“ psali. Kněz, pallotin, který během druhé světové války působil ve Strahovicích, v diecézi ostravsko-opavské, zemřel v koncentračním táboře v Dachau poté, co se nakazil tyfem od spoluvězňů, k jejichž ošetřování se dobrovolně přihlásil. Tento skutek lásky P. Henkese vedl k zahájení procesu jeho blahorečení, který v současné době probíhá v Římě.

V neděli 22. února 2015 uplynulo 70 let ode dne, kdy P. Henkes ukončil svou cestu s Bohem na zemi. I koncentrační tábor vnímal jako součást své cesty. V jednom ze svých dopisů z nacistického vězení napsal: „Jdu i zde svou cestou s Bohem. Ano, Bůh je zde blíže než kdekoli jinde, protože ho také více potřebujeme.“

P. Richard Henkes SAC (nar. 26. 4. 1900 v Ruppachu) je oprávněně vnímán jako průkopník česko-německého usmíření. Velice silně ovlivněn encyklikou Pia XII. *Mit brennender Sorge* (S palčivou starostí, 1937), ve které Svatý otec odsuzuje nacistickou ideologii, se P. Henkes stal velkým odpůrcem nacismu. Netajil to ve svých vystoupeních a s odvahou hlásal křesťanské ideály. Jeho působení ve farnosti Strahovice na Hlučínsku od roku 1941 sledovalo gestapo, kterým byl na základě udání zatčen 8. dubna 1943 a 10. července téhož roku byl poslán do koncentračního tábora v Dachau, kde udržoval vztahy mimo jiné také s kardinálem Josefem Beranem.

Když byl v roce 2003 zahájen proces blahorečení P. Henkese, provinciál německých pallotinů P. Norbert Hannappel SAC v kázání řekl: „Z jeho dopisů a ze svědectví jeho spoluvězňů víme o tom, jak tam ukončil život; že zůstal v Boží lásce, neboť nic jiného než Kristus nemůže vysvětlit tuto přímou cestu kněze. Když zůstává v táboře činný jako kněz proti vši ďábelské moci, jako přítel lidem v této nouzi, jako pastýř a jako posel Boží lásky, který v táboře pronáší svá kázání, který přes zákaz roznáší svaté přijímání, pomáhá umírajícím, nemocným, pomáhá slovem i skutkem, když se do slova a do písmene dělí s nejobořejšími o potravu, která nestačila ani pro něho samotného. Především však víme, že zůstal v Boží lásce, když dobrovolně přešel na blok 17. Tam byli čeští vězni nemocní tyfem. Tam se neodvážil ani rozkládající se režim tábora někoho ze zajatců nakomandovat. On šel dobrovolně a zemřel ve službě nemocným nevyhnutelnou

smrtí. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. To říká evangelium o Kristu. Richard Henkes zůstal v Boží lásce a stal se tak lidským poslem božské lásky. Podal svým životem svědectví o Boží lásce proti hrůzám smrti koncentračního tábora. Ukázal, že Bůh se svou láskou zůstává i v nejhlubších hrůzách a nelásce.“

Jelikož se hrob P. Henkese nachází na pallotinském hřbitově ve Vallendaru, konaly se tam také slavnosti 70. výročí jeho smrti, kterých se zúčastnilo mnoho hostů z Německa a zahraničí. Mezi nimi byli také příbuzní P. Henkese. Setkání začalo mší svatou, které předsedal biskup ostravsko-opavský Mons. František Václav Lobkowicz za účasti místních biskupů a kněží. Po mši svaté zazněla přednáška paní Stanislavy Vodičkové o vztahu P. Henkese s kardinálem Josefem Beranem a také slovo vicepostulátora procesu blahorečení Prof. ThDr. Manfreda Probsty SAC. Oslavy ukončila společná modlitba u hrobu P. Henkese.

Mezi hosty z České republiky ve Vallendaru byli také starostka obce Strahovice Ing. arch.

Setkání začalo slavnostní mší svatou, které předsedal biskup ostravsko-opavský Mons. František Václav Lobkowicz

Bože,
Otče milosrdenství,
na přímluvu Tvého
služebníka,
P. Richarda Henkese,
mučedníka,
daruj smíření
naším rodinám
a společenstvím,
farnostem a diecézím
i celému našemu národu.
Pomáhej nám milostí
Ducha Svatého,
ať jsme tvůrci pokoje
zde na zemi, abychom
dosáhli pokoje
v Tvém království.
Prosíme o to skrze Krista,
našeho Pána.
Amen.

Elen Malchárková a P. David Kantor, současný strahovický farář. Podle jejich slov před dvěma lety zemřel poslední člověk, který si dobře pamatoval P. Henkese ze svého svatého přijímání, a současný kostelník ve Strahovicích byl P. Henkesem pokřtěn. P. David Kantor řekl, že i když se místní farnici s P. Henkesem osobně nesetkali, zajímají se o proces blahorečení a pravidelně se za něj společně modlí. „Mládež zná dějiny P. Henkese z knížek o něm, před mší svatou je za P. Henkese také modlitba a navíc od doby zahájení procesu blahorečení se navázala spolupráce mezi Strahovci a rodnou obcí P. Henkese v Ruppachu, která se pravidelně udržuje,“ doplnila paní starostka.

I když proces blahorečení stále probíhá, biskup ostravsko-opavský Mons. František Václav Lobkowicz už teď vnímá přínos P. Richarda: „S osobou P. Henkese jsem se seznámil asi před patnácti lety, když mě navštívil P. Probst a začal se rozbíhat proces blahorečení. Dozvěděl jsem se, že působil na území naší diecéze a měl jsem radost, že tady zase máme někoho, kdo se za nás bude přimlouvat, protože mučedníci přece jenom asi mají v nebi nějaké zvláštní postavení. Díky P. Janu Larischovi, který vydal knížku o P. Henkesovi, se mohli i kněží naší diecéze seznámit s jeho životem a jeho životním dílem. Protože dílo mučedníků je přece jenom trochu jiné, než že třeba někdo napíše knihu, na kterou potom padá prach. Přínos mučedníků je opravdu duchovní, tak jak to třeba zaznělo z úst Tertuliána, který řekl, že krev mučedníků je semenem nových křesťanů.“ (red)

PO STOPÁCH MUČEDNÍKA LÁSKY K BLIŽNÍMU P. HENKESE

Oslav 70. výročí úmrtí P. Richarda Henkese SAC se za pallotiny z Čech zúčastnila pětičlenná skupinka. Poutníky vedl P. Tomáš Kazaňský SAC, fotografem byl Petr Knob, řidičem Jan Trödler a jeho syn Jenda mi byl nápomocen s překladem z němčiny.

Studijní zařízení pallotinů ve Vallendaru

Ve Vallendaru se nám ve studijním zařízení pallotinů dostalo velmi vřelého přijetí samotným vicepostulátorem procesu beatifikace P. Henkese, P. Manfredem Probstem SAC, který se nám během celého pobytu věnoval s nevšední péčí a starostlivostí. P. Probstovi jsme položili několik otázek týkajících se života, odkazu a probíhajícího procesu blahořečení P. Henkese; očividná hloubka vztahu a velikost úcty P. Probsty k tomuto mučedníku lásky k bližnímu pro mě byly velmi oslovující. Po rozhovoru nás P. Probst provedl krásným areálem studijního zařízení pallotinů, kde o. Henkes působil jako učitel.

Po večeri jsme byli spolu s dalšími přítomnými, především pallotinskými kněžími, zváni strávit večer v rekreační místnosti, kde jsem byla velmi překvapena a potěšena, s jakou bezprostředností a vřelostí se všichni přítomní rektoři, otec provinciál a další pallotinští představení obraceli k nám, prostým

poutníkům, a to i navzdory jazykové bariéře. Srdečnost a vzdělanost (v němčině i všeobecná) našeho otce biskupa pak ve mně vzbuzovaly patřičnou hrdost i radost.

Během hlavní mše svaté na mě udělaly největší dojem písně zachycující život a odkaz P. Henkese. Po zajímavých přednáškách jsme se setkali s živou skupinou farníků ze Strahovic na Opavsku, kde P. Henkes působil, a při obědě nám bylo dopřáno stolovat s neteří a synovcem P. Henkese, s pohnutím vzpomínajícími na svého hrdiného strýčka. Naši pouť po stopách tohoto velkého kněze, myslím plným právem přirovnávaného k polskému knězi P. Maxmiliánu Kolbemu, který si zamiloval český národ a po válce se do Čech toužil vrátit, jsme zakončili poklonou u hrobu P. Henkese.

Veronika Vránová ■

Hrob P. Richarda Henkese ve Vallendaru

NABÍZÍME OBRÁZKY MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE s modlitbou zasvěcení Božímu milosrdenství a „Korunkou“

Obrázky si můžete objednat na tel. 566 502 850, 774 521 531, e-mailem: objednavky@apostol.cz. Při objednávání sdělte, které číslo obrázku a jaké množství si přejete poslat. Velikost obrázků: 75x155mm. Balení je po 100ks. Cena není stanovena – dobrovolný dar pošlete na účet č.: 35-6219210237/0100.

Č. 1 – původní obraz z Vilna Č. 2 – obraz používaný v „Apoštole“ Č. 3 – obraz ze Slavkovic

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

CO MI DÁVÁ ČLENSTVÍ V „KM“?

(ze svědectví členů):

■ Po smrti rodičů, manžela a odchodu pěti dětí z domova jsem zůstala sama v rodinném domě. V okolí se mnoho změnilo, sousedé vymřeli, noví přistěhovalci žijí jinak, snad jenom, že zde bylo velmi ateistické prostředí a dnes spíše nevědomé. Do kostela chodí pravidelně asi tři lidé, a to ještě každý jinak. KM mně dává pocit, že i když někde na konci, patřím ke Kristu. (Jaroslava, duchodkyně)

■ Utrzuje mě v důvěře Bohu. Naději ve společenství modlitby. Učí mě nést i bolesti druhých a pomáhat. Vyvádí mě z přesvědčení, že své bolesti nesu sama. (L., studentka)

■ Pocit jistoty v Boží milosrdenství, které se mi dostává. (J., letuška)

Ke „KM“ se připojilo už přes 1 500 osob.

Více informací:

www.knihamilosrdenstvi.cz

Tel.: 566 502 850, 855; 774 521 531

info@knihamilosrdenstvi.cz

TY JSI SVĚDEK MÉHO MILOSRDENSTVÍ

SBORNÍK TEXTŮ Z II. NÁRODNÍHO KONGRESU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Draží přátelé, v současné době připravujeme Sborník textů z druhého kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě ve dnech 23.–25. května 2014 pod heslem „Ty jsi svědek mého milosrdenství“.

Ve Sborníku bude možné najít materiály a texty přednášek z kongresu, mimo jiné: kardinála Miloslava Vlká; Mons. Jana Graubnera; Mons. Josefa Kajneka; Mons. ThDr. RNDr. Ladislava Hučka, CSc.; R.D. prof. ThDr. Jana Machniaka, Th.D.; R.D. Petra Vrbachého; MUDr. Violy Svobodové a prof. MUDr. Augustina Svobody, CSc.

Sborník chceme připravit v kvalitě a podobě prvního sborníku a doufáme, že se nám podaří jej vydat v první polovině roku 2015.

Pokud by někdo z vás mohl přispět na tisk sborníku, svůj dar posílejte na účet:

35-621 921 0237/0100

Za všechny vaše dary, které nám umožňují dotisk materiálů o Božím milosrdenství, a tím také šíření účty k Božímu milosrdenství, srdečně děkujeme! **Ať Pán odmění Vaši štědrost!** O. pallotini

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: **35-6219210237/0100**

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý**

na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**

e-mail: **info@slavkovice.cz**

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: **zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: **objednavky@apostol.cz**

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: **mojepovolani@pallotini.cz**

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek 15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– **neděle od 16.00 hod.**

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

25. 7.–1. 8. 2015

Srdečně Tě zveme na týdenní pěší putování do Slavkovic v jednom ze tří proudů, které vycházejí z Prahy, z Fulneku a z Hodonína.

Je to pěší pouť pro ty, kdo potřebují Boží milosrdenství.

Pokud cítíš a poznáváš, že Tě Pán zve na pouť, neváhej a přijď do našeho poutního společenství.

Heslo letošní pěší pouti:

„PONOŘENÍ, POMAZÁNÍ, NASYCENÍ“

Všechny informace najdete na www.pout.cz, nebo tel. 739 002 737

